

hvor der er arbejde at få, og hvor der ikke er arbejde at få om 10 år. Det kan være, at en overenskomst gør, at der lige pludselig er behov for en tredjedel flere inden for en bestemt faggruppe, og der har vi så begrænset os ud fra, hvordan det ser ud nu. Sådan er det jo med samfund; de udvikler sig ikke i lige linje.

Det er præcis derfor, jeg ikke begriber, at en række unge mennesker skal stå som gidsler i et eller andet politisk spil, som regeringen kører, i stedet for at regeringen æder sin stolthed og siger: Denne her reform virkede ikke efter hensigten, vi havde en forventning om, at vi kunne have skabt langt flere praktikpladser i det private; det skete ikke, så indtil da genopretter vi skolepraktikken.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): Regeringspartierne og Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre har jo blot brugt deres syn, vi har blot set på virkeligheden, som den er i dag og næste år og de nærmest kommende år, for selv om der skulle ske noget mærkeligt, som gør, at vi kan bruge uendelige mængder HK'ere og mekanikere om 10 år, hvad skal de så lave indtil da?

Den bedste uddannelse, man får her i livet, får man jo ved at have et job. Det er det, der kvalificerer til flere job og til andre job. Men det at uddanne sig på et område, hvor det er helt tydeligt – man kan se det med det blotte øje – at der ikke er muligheder i de nærmeste år, det er opskriften på nederlag og på social deroute.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Fru Kirsten Brosbøl som medspørger.

Kirsten Brosbøl (S):

Vi må jo forstå det sådan, at ministeren på det her spørgsmål vil svare, at man ingenting vil gøre for at sikre flere praktikpladser.

Ministeren siger, at de unge jo har friheden, *friheden* til at fortsætte med at søge. Jeg var på besøg på Århus Tekniske Skole forleden, og jeg ville egentlig ønske, at ministeren havde taget imod invitationen til at komme med til den høring. Ministeren var rent faktisk inviteret, og det samme var mange repræsentanter fra regeringspartierne, men ingen valgte at dukke op. Når man står der, så kan man godt se – hvis det er synssansen, vi taler om – at de her unge ikke har nogen frihed; de føler, at deres frihed er meget begrænset i den situation, de sidder i lige nu.

Men er det korrekt forstået, at ministeren på det her spørgsmål vil svare, at man ikke vil tage nogen initiativer til at sikre flere praktikpladser for de unge, der lige nu sidder og mangler dem?

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det var dog en sær konklusion, efter at jeg nu to gange har fortalt alt det, vi vil gøre: Vi vil skabe flere praktiske indgange, vi vil indføre ny masterlære, og i regeringserklæringen står der også, at vi vil indføre en præmieringsordning for virksomheder, som opretter pladser. Vi vil give et særligt grundtilskud til virksomheder med mange indvandrere, vi vil etablere en bonusordning osv.

Det er jo ikke sådan, at vi ikke vil gøre noget. Vi lægger os hårdt i selen netop for at skabe noget bedre end skolepraktik. Så det der med, at vi ingenting gør, det synes jeg ikke er rimeligt at sige. Men vi gør noget andet end det, som Socialdemokratiet og SF mener vi skal gøre.

Kirsten Brosbøl (S):

Det er ganske glimrende, at man gerne vil sørge for, at der kommer rigtige praktikpladser. Jeg startede også med at sige i mit forrige spørgsmål, at det selvfølgelig er i vores alle sammens interesse, at der kommer flere rigtige praktikpladser. Situationen er bare for de unge mennesker, der lige nu er ved at søge, at de ikke føler, at det er nogen frihed, at de bare kan blive ved med at søge en praktikplads i al uendelighed.

Hvor længe vurderer ministeren at de her unge mennesker skal blive ved med at søge en praktikplads? For igen: Jeg tror bestemt ikke, at de føler det som nogen frihed, at de blot i al uendelighed kan få lov til at søge en praktikplads.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg går ud fra, at eleverne bliver grundigt orienteret om de muligheder, der faktisk er i dag, især om de fagområder, hvor det er let at få en praktikplads, og hvor der måske tilmed er mangel på elever.

Jeg tør erindre om, at vi jo, dengang jeg var integrationsminister, satte det mål, at vi på 100 dage ville skaffe 100 pladser til unge med anden etnisk baggrund, og til vores store overraskelse blev problemet ikke at skaffe pladserne, problemet blev at få pladserne besat. Vi skal lige have det med i billedet.